

**DE WITTE KAMER UIT MIJN
HERINNERING**
(White Room of My Remembering)

Eenakter

door

JEAN LENOX TODDIE

vertaling

Coja Voogd

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE WITTE KAMER UIT MIJN HERINNERING – WHITE ROOM OF MY REMEMBERING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JEAN LENOX TODDIE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1991 - 1992 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

JESSIE - een vrouw van ongeveer veertig jaar. Ze is kunstenares en mede- eigenares van een galerie in New York.

JONGE JESSIE - het kind en de jonge vrouw die Jessie was.

MARGRET - haar vriendin en mede- eigenares van de galerie.

MAMA - Jessie's moeder.

PAPA - Jessie's vader.

MICHAEL - Jessie's jeugdliefde.

DECOR:

De minimale set ziet er als volgt uit: Een schommelstoel rechts van het midden en een ronde houten tafel met rechte stoelen links van het midden. Achter de tafel staat een bankje waar de rekwisieten op liggen. Rechts voor staat een oud houten bankje dat gebruikt wordt door Papa en Mama. Links voor, nog een houten bankje wat gebruikt wordt door Michael. Op het voortoneel links een houten trapladder en rechts voor een houten schildersezels met een linnen doek er op.

De scènes met Papa, Mama en Michael zijn herinneringen. De stem van Jonge Jessie is een innerlijke stem, de stem van het kind en de jonge vrouw die Jessie was.

Bij opkomst: Vader en moeder zitten op het bankje rechts. Jonge Jessie zit bovenop de trapladder en Michael is achter het toneel links. Diegene op het podium zitten stil en met neergeslagen ogen totdat ze worden opgeroepen in een herinnering. Als de huislichten dimmen, schijnt er een zachte spot op Jonge Jessie.

Jonge Jessie (*zacht en met eenvoud*):

Ik ben de laatste,
laat mij dwalen door de weide,
in een witte jurk.
Laat mij schuilen achter de struiken,
waar de bessen groeien.
Als het avondrood valt,
in de witte kamer uit mijn herinnering.
Troost het kind dat ik was.

(spot vervaagt, lichten aan. Een cirkel van warm goud licht begrenst de speelruimte, de randen versmelten in de schaduw. Jessie komt links op, staat een ogenblik stil en kijkt rond. Langzaam loopt ze door de kamer. Ze reageert niet op de anderen en de anderen niet op haar. Dan pakt zij het kussen uit de schommelstoel, houdt het even vast en legt het terug. Ze loopt naar de rekwisietenbank en pakt de ingelijste foto van haar moeder, bestudeert die, zet hem op de tafel en dan beweegt zij zich naar links voor de ezel, raakt hem even licht aan. Tenslotte loopt ze naar het midden en kijkt door het denkbeeldige raam.

Margret (*achter het toneel links*): Jess?

Jessie: Hier.

Margret (*op, kijkt rond*): Mijn hemel!

Jessie (*zonder om te kijken*): Niet wat je had verwacht?

Margret: Niet precies.

Jessie: Ik weet het.

Margret: Er zitten waarschijnlijk muizen in de kasten.

Jessie: Waarschijnlijk, ja.

Margret (*pakt de foto op van de tafel*): Je moeder?

Jessie (*draait zich om*): Ja.

Margret: Mooie vrouw.

Jessie: Ja.

Margret (*zet de foto terug en pakt van de rekwisietenbank het geweer*):

Is dat van jou?

Jessie: Van papa.

Margret (*poseert alsof ze schiet*): Het zou jou ook goed staan.

Jessie (*pakt het geweer*): Met een beetje oefening. (*ze doet alsof ze de kamer rond schiet*). Zoals het er hier in huis aan toeging, was ik aan het oefenen om een behoorlijk schuimgebakje te maken. (*legt het geweer terug op de rekwisietenbank*).

Margret (*beweegt zich door de kamer, stopt en veegt met haar hand over haar gezicht*): Spinnenwebben!

Jessie (*luchtig*): "De spinnenwebben hangen als gordijnen..."

Margret: Wat?

Jessie: Uit een gedicht (*gebaart met mime dat ze het raam probeert te openen*) Het raam zit vast.

Margret (*helpt haar*): Wat ruik ik toch?

Jessie: Citroenplanten, mama heeft er een stukje grond mee beplant, naast de keukendeur.

Margret (*snuift de lucht op*): Ummm... (*leunt uit het raam en wijst naar links*) En dat is de wilgenboom?

Jessie (*knikt*): Halverwege bouwde papa een platform, mama noemde het mijn pruilplaats. (*ze staan beide een moment stil uit het raam te kijken*).

Jessie: Prachtig, hè?

Margret: Niets beweegt hier.

Jessie: Kijk, het eerste schilderij wat ik gemaakt heb....., de velden, de schaduw aan de ene kant van de heuvel. Ik had problemen met het perspectief.

Margret: Het is hier zo stil.

Jessie: Ja.

Margret: Een beetje griezelig stil.

Jessie: Vroeger was het niet stil, toen papa er nog was en mama altijd zong. (*pakt Margrets handen*) Oh, Maggie, ik herinner me hoe we over de weide reden, gillend; met Cajun's manen die tegen mijn lippen wapperden. (*draait Margret rond en zakt dan in de schommelstoel*) Het was hier niet stil, toen... (*ze leunt achterover en sluit haar ogen*)

Margret (*onderzoekt de kamer*): Nou, het huis is vervallen, maar er is een flink stuk landgoed. Het zal niet moeilijk zijn om het te verkopen.

Jessie: Verkopen?

Margret: Daarvoor zijn we hier toch?

Jessie: De bloembollen moeten gesorteerd worden.... en daar is papa's atelier.

Margret: Atelier? Waar?

Jessie (*pakt Margret bij haar arm, leidt haar naar het raam en wijst naar rechts*): Achter die esdoorn.

Margret: Dat ziet er uit als een kippenhok!

Jessie: Het is een kippenhok.

Margret: Wat ....ongebruikelijk.

Jessie: Opa was boer.

Margret: En je vader was een vreemde vogel. *(veegt over haar gezicht)*
Die spinnenwebben! Waar staat de bezem?

Jessie: In de keukenkast.

Margret *(verdwijnt in de schaduw rechts en komt terug met een bezem, waarmee ze gebaart dat ze de spinnenwebben verwijdert)*: Het is allemaal zo.....

Jessie: Armoedig? Ja.

Margret *(laat de bezem zakken en klopt hem uit tegen een tafelpoot)*:
Zo, dat is beter. Klaar om naar het dorp te gaan? *(Jessie reageert niet)* Jess?

Jessie *(loopt naar de schommelstoel en aait over de leuning)*: Mama's stoel. *(ze geeft de stoel een duwtje)*

Margret *(houdt de stoel tegen)*: Ben je klaar?

Jessie: Ik weet het niet.....

Margret: Wat is er met die stoel?

Jessie: Ik was vergeten hoe hij kraakte. *(moment stilte)*

Margret: Dan nemen we die stoel toch mee.

Jessie: En daar... papa z'n atelier...

Margret: Oh, nee, dat kippenhok blijft hier! Kom op, Jess.

Jessie: Ik dacht altijd dat op een dag...

Margret: Wat?

Jessie: Dat ik op een dag.....

Margret: Ja?

Jessie *(is een tijdje stil en springt dan op)*: Zullen we aardbeien plukken! Kom op, we gaan aardbeien plukken!

Margret: Mijn hemel!

Jessie: Toe, kom mee.

Margret: Aardbeien pluk je niet, Jessica, die koop je in de winkel.

Jessie *(bij het raam)*: Bij het hek groeien wilde aardbeien.

Margret *(gaat bij haar staan)*: Ik zie geen hek.

Jessie: Aan de andere kant van het veld.

Margret *(turend)*: Ik zie niks.

Jessie: Bij het bos.

Margret: Daar helemaal! Dat is zeker anderhalve kilometer lopen!

Jessie: Wat is nou anderhalve kilometer lopen, op zo'n mooie dag als vandaag?

Margret: Er komen ladders in onze panty's.

Jessie: Die doen we gewoon uit.

Margret: Ik heb niet de hele ochtend gereden om m'n panty uit te doen en aardbeien te gaan plukken. Wij zijn hier gekomen om een makelaar te zoeken.

Jessie: Kom nou, ik wil tussen de bessenstruiken zitten.... en wachten.....

Margret: Waarop?

Jessie: Op iets... het maakt niet uit wat.

Margret: Op hem? (*Jessie reageert niet*) Verwacht je dat hij langs komt lopen?

Jessie: Nee. (*rent een stukje*) De zandstenen zijn vuil, toen mama ze kocht waren ze zo wit als sneeuw. En het koper moet.....

Margret: Worden gepoetst.

Jessie: Maar verder is er niets veranderd. Papa zei altijd: "Een appel valt nooit ver van de boom". Ik vraag me af hoe het nu zou zijn als ik was gebleven.

Margret: Je schilderijen zouden dan niet op een tentoonstelling staan. Je zou rooie handen hebben en een dikke kont. Laten we een makelaar zoeken en naar huis gaan.

Jessie: Huis?

Margret: Huis, ja. (*grijpt het kussen van de schommelstoel en gooit het naar Jessie die bukt*) Thuis is de plaats waar je een kussen kan omdraaien zonder dat je een gat ziet in de hoes.

Jessie (*pakt het kussen op en gooit het naar Margret*): Misschien is thuis wel de plaats waar je een gat vindt in de hoes van een kussen.

Margret: En een ouwe vriend aan de andere kant van het veld? Jessie, die man is boer!

Jessie: Hij heeft een boomgaard.

Margret: Hij trapt waarschijnlijk eerst de stront van zijn laarzen voordat hij de keuken binnen stapt.

Jessie: Maggie, niet doen.

Margret: Sorry.

Jessie (*zit aan de tafel*): Ik had hier moeten zijn.

Margret: Wanneer?

Jessie: Toen mama ziek werd.

Margret: Je hebt toch hulp voor haar ingehuurd?

Jessie: Was ik geen schatje?

Margret: Jij was bezig met de tentoonstelling.

Jessie: Die had ik moeten afzeggen.

Margret: Zullen we met de billen bloot gaan en zeggen waar we allemaal spijt van hebben? Oké, Ik begin. (*zit aan tafel*) Effe denken, ik heb er spijt van dat ik gelogen heb; ik heb er spijt van dat ik soms

een trut ben; ik heb er spijt van dat ik m'n tanden niet recht heb laten zetten. Wil je nog meer horen? (*Jessie reageert niet*) Jess?

Jessie: Ga jij maar alvast.

Margret: Waar naartoe?

Jessie: Naar het dorp, om een makelaar te zoeken.

Margret: Niet zonder jou.

Jessie: Ik heb tijd nodig.

Margret: Ik heb de tijd.

Jessie (*staat op*): Alleen maar tijd...

Margret: Om wat te doen?

Jessie: Weet ik niet.... Een paar van mama's gele rozen afknippen en ze op haar graf leggen.

Margret: Mensen in de achtertuin begraven is griezelig.

Jessie: Het is een familiegraf. Mijn overgrootvader ligt hier begraven. Papa zei altijd dat ieder stukje leven zijn eigen stukje aarde nodig heeft.

Margret: Jouw vader zat vol met krachtige gezegden. (*Jessie zakt in de schommelstoel*) Oké, Ik ga alvast vooruit. Ga jij maar aardbeien plukken, knip gele rozen, ren op je blote voeten door je herinneringen als jij dat nodig vindt. (*wil weggaan*)

Jessie: Maggie?

Margret: Wat?

Jessie: Bedankt.

Margret: Ja. (*links af. Jessie zakt achterover in de schommelstoel en begint zachtjes te schommelen. Stilte*)

Jonge Jessie (*richt haar hoofd op en zegt zacht*): De aardbeien in het dal zijn rijp. (*pauze*)

Mama (*richt haar hoofd op en herhaalt zacht*): De aardbeien in het dal zijn rijp.

Jonge Jessie: De aardbeien zijn rijp, papa.

Jessie (*met gesloten ogen*): De aardbeien zijn rijp.

Papa (*richt zijn hoofd op*): Wat vertel je me nou? Is het al zo ver, moppie?

Jessie: Het is zo ver.

Papa: Ja, het ziet er naar uit dat we vanavond als diner niets anders eten dan aardbeientaart!

Jonge Jessie: Joepie!

Papa: Zeker weten.

Jessie: Joepie!

Jonge Jessie: Grote schalen vol met aardbeien!

Jessie: Geprakt, met slagroom erbij!

Papa: Prak ze maar goed fijn, mop, dan giet ik de slagroom erbij.

Mama, heb je de biscuits?

Mama: Ze komen er aan.

Papa: Ze moeten warm uit de oven komen.

Mama: Ze zijn heet.

Papa: Toch niet te heet?

Mama: Nee, niet te heet.

Jonge Jessie: Als de aardbeien rijp waren maakte mama me al heel vroeg wakker, bij zonsopkomst.

Mama: Wakker worden, slaapkop! De wereld wordt overspoeld...

Jessie: Overspoelt met de hemelse gaven. *(opent haar ogen en kijkt rond)* Mama? *(ze ziet de anderen niet, zij zijn de stemmen uit haar herinnering)* Mama, het vogelvoer is op, de tuin staat vol met onkruid en ik kan m'n gezicht niet zien in uw koperen ketel.

Papa: Er is nooit een dof plekje te zien in je moeders koperen ketel. Als je kijkt kan je je gezicht er in zien.

Mama *(vrolijk)*: Je kan je gezicht zien in mijn koperen ketel.

Jessie: Oh, papa... *(staat op en loopt naar het raam)* Een maand later waren er bramen.

Papa: Bramen zo groot als mijn duim!

Jonge Jessie: En champions!

Jessie: Mama wist welke je kon plukken en welke giftig waren.

Mama: Je moet weten welke paddenstoelen giftig zijn, kleine meid.

Jessie: De vliegenschwam.

Jonge Jessie: En de braak russulas!

Jessie: Mama die haar rok vastspeldde en knielde om champions te verzamelen. *(loopt naar de tafel en pakt de ingelijste foto)* Mama in haar lange witte jurk... *(mama staat op, strijkt d'r haar glad en schudt haar jurk op)*

Jonge Jessie: De jurk die ze droeg als ze naar het dorp ging.

Jessie *(met de foto in haar hand)*: Ze zag er schitterend uit.

Jonge Jessie: Papa vond die jurk prachtig.

Jessie: Daarom droeg ze hem ook.

Papa: Wat is dat toch een prachtige jurk, Dorothy.

Mama: Vind je hem niet te lang?

Papa: Ik hou wel van een jurk die om de enkels wappert. Je bent een mooie vrouw, Dorothy, met gestroomlijnde enkels.

Jessie *(houdt de foto in het licht)*: In haar lange witte jurk wandelde ze door het dorp.

Jonge Jessie: Met een jong poesje in haar mand.

Papa *(staat op en strijkt zijn rode zijden sjaal glad)*: Je neemt die kat niet mee.

Mama: Ze vindt het leuk om mee te gaan naar de winkel.

Papa: Dorothy.....

Mama: Katten worden het zat om de hele dag rond te hangen op de veranda. Ze willen graag mee naar het dorp.

Jonge Jessie: Papa zei dat mama excentriek was.

Jessie: Mama zei dat papa excentriek was.

Papa: Iedereen kijkt je na.

Mama (*neemt papa bij z'n arm*): Weet je waarom, Daniël? Ze kijken naar jou. (*ze slenteren naar de linker kant van het podium*)

Papa: Naar mij? Waarom zouden de ze naar mij kijken? (*Jonge Jessie giechelt*)

Mama: Inderdaad, waarom zouden ze dat doen.

Jessie: Ik zie hem nog voor me, slenterend door de straat. (*ze keren zich om en slenteren naar rechts*)

Jonge Jessie: Ik was het enige meisje in de derde klas, wiens vader een klierschort droeg.

Jessie: Een klierschort als hij naar het dorp ging, maar hij schilderde in z'n hemd.

Jonge Jessie: Hij noemde het zijn Jozef jas.

Papa: Mijn jas van vele kleuren!

Mama: Hier, pak aan.

Papa: Heb je het gewassen?

Mama: Jazeker.

Papa: Hoe kan je dat nou doen!

Jonge Jessie: Zijn jas van vele kleuren!

Mama: Daniël....

Papa: Nee! (*zit op de bank links*)

Mama: Stel je voor dat de dominee jou zo ziet. (*dribbelt geïrriteerd naar de tafel en gaat zitten. Jessie heeft haar ogen gesloten en glimlacht*)

Jonge Jessie (*zacht*): Verkoop het huis niet.

Jessie: Muizen in de kasten.

Jonge Jessie: Je wil het huis helemaal niet verkopen.

Jessie: Een gat in de hoes van het kussen.

Jonge Jessie: Thuis is waar je..... (*Jessie schudt haar hoofd*)

Jessie (*Jessie opent haar ogen en springt op*): Ik moet stoppen met denken! (*loopt met grote stappen naar de rekwisietenbank, pakt een blocnote en een pen. Ze staat met haar rug naar het publiek en maakt aantekeningen*)

Mama: De aardbeien zijn rijp.

Jonge Jessie: Beneden in het dal.

Mama: De wereld wordt overspoeld met.....

Papa: Aardbeientaart!

Mama: Aardbeientaart.

Jessie (*zwaait om*): Niet denken! (*loopt de kamer rond*) Ik moet een lijst maken van de dingen die hier moeten ge-beuren.

Jonge Jessie: Wie zal het onkruid wieden in mama's tuin.

Jessie (*noteert*): Iemand om het onkruid te wieden.

Jonge Jessie: Wie zal de bollen sorteren?

Jessie (*noteert*): De bollen. (*gaat zitten op de bank links, terwijl ze verder gaat met haar lijst*) Iemand die de kasten uitsopt en de spinnenwebben weg veegt. (*tikt met haar pen en sluit haar ogen*)

Mama: Jessie! (*knielt voor de bank en doet alsof ze in de aarde wroet*)

Jonge Jessie: Ja, mama?

Mama: Kom bij me, om te helpen met bollen sorteren. (*Jonge Jessie klimt van de trapladder af en rent naar mama. Mama doet alsof ze een kluit narcissenbollen uit de grond haalt en legt ze in de handen van het meisje*) Voorzichtig, we sorteren de bollen heel voorzichtig. (*Jonge Jessie doet alsof ze de bollen scheidt, terwijl mama verschillende gaten graaft*) Doe er maar één in dit gat. Zo ja, goed zo. (*mama staat op en schudt haar rok uit*) Moet je nu toch eens kijken! Ik heb een schone jurk aangetrokken en ik heb me nog niet omgedraaid, of ik zie er uit, alsof ik in de rivier ben gevallen. Kom op, kleine Jess, we gaan ons omkleden. Papa komt zo thuis om te eten en dan willen we er niet uit zien als iets wat naar de bodem van de rivier is gezonken, zonder dat het iemand iets kon schelen. (*ze lacht en loopt naar de tafel. Jonge Jessie blijft op de grond zitten met haar armen om haar knieën geslagen*)

Jonge Jessie: Het dak van papa's studio is rot. Het regenwater zal de schilderijen ruïneren.

Jessie (*noteert*): Iemand die een nieuw dak op de studio maakt.

Mama: Dat is geen geschikte plaats om je tijd door te brengen, Daniël.

Papa: Ik vind het leuk om in het kippenhok te werken.

Mama: In een hemd wat onder de verf zit.

Jessie: Maar als hij naar het dorp ging, droeg hij zijn rode zijden sjaal. En meneer Kulp kwam dan uit zijn kapperszaak, om te kijken hoe papa door de straat wandelde.

Papa (*staat op en wandelt naar het midden van het podium*): Mooie dag, meneer Kulp. Een mooie dag om je haar te laten knippen. (*Jonge Jessie springt op en rent naar papa, die zijn arm aanbiedt en samen wandelen zij naar rechts*) Een aardige man, die meneer Kulp. (*wenkt naar het meisje, ze draaien en wandelen naar het midden van het podium*) Wat zeg je hier nou van, dame, lopen we zomaar langs de drogisterij van meneer Bodine. (*hij doet alsof hij de deur opent en*

ze stappen naar binnen) Vind je het goed als we daar gaan zitten, bij de limonadebar?

Jonge Jessie: Uh, huh. *(ze doen beide alsof ze op een barkruk klimmen met hun gezicht naar het publiek)*

Papa: Wat denk je, moppie, is het tijd voor een glas citroenlimonade?

Jessie: Joepie.

Papa: Twee citroenlimonade, meneer Bodine. Weet je wat, maak daar twee grote glazen citroenlimonade van.

Jessie en Jonge Jessie: Joepie! *(papa en Jonge Jessie leunen voorover en doen alsof ze hun limonade drinken met een rietje)*

Mama: Meneer Bodine vindt het leuk om met je vader te kletsen *(doet meneer Bodine's stem na)*"Die kunstwerken die jij maakt", zou hij zeggen," levert dat nou nog wat op?"

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto